

A kórházban

János kórházban van. Balesete volt és megsérült a gerince.

A hátán fekszik a kórházi ágyon. Mozogni nem tud. A háta és a nyaka gipszben van. Csak felfelé tud nézni, ezért a plafonon kívül mást nem lát. Szerencsére nincs egyedül: a szomszéd ágyon, az ablak mellett is fekszik valaki. Egy jó kedélyű férfi. János persze nem látja, csak hallja őt. A férfi ugyanis csak beszél és beszél. Jánosnak viszont nincs kedve beszélni. A problémáira gondol, és hallgat. A jókedvű szobatárs szerint jobb volna, ha inkább valami másra gondolna. Szép dolgokra például. Hiszen az élet szép, mondja.

- Ezt én is tudom - gondolja János. - De hát volt egy balesetem, és azóta rettentően fáj a hátam. Hogyan gondoljak arra, hogy az élet szép?

Reggelente a nővér megmosdatja Jánost. Mert János, sajnos, nem tud egyedül megmosakodni. Az orvos is benéz a kórterembe minden nap. Délben és este is van látogatás, de sem Jánoshoz, sem a jókedvű szobatárshoz nem jön senki. János unatkozik. Napi huszonnégy órán keresztül csak fekszik, és nézi a plafont.

Egyik reggel János szobatársa arról mesél, mit lát az ablakból.

- Gyönyörű nap van - mondja. - A parkban a fák napról napra zölddebbek. A fűben gyerekek játszanak. A madarak fészket raknak a fákon. Itt a tavasz.

János egy darabig hallgatja, de az igazat megvallva jobban szeretné, ha a férfi nem beszélne. De az csak folytatja.

- Süt a nap - mondja -, és a virágok is nyílnak.

Attól fogva a férfi minden nap elmeséli Jánosnak, mit lát az ablakból. János hamarosan megszereti a férfi történeteit. Nem is csoda: hiszen Jánosnak ezek jelentik az egyetlen kapcsolatot a külvilággal.

- Mondja, mit lát odakint? - kérdezi a szobatársát, alighogy a nővér kimegy a szobából.

És a férfi mesél. Amíg a történeteket hallgatja, János boldog. Nem gondol a problémáira, és napról napra jobban érzi magát.

- Pénteken felkelhet egy kis időre - mondja egy nap a nővér. - A doktor úr és én majd segítünk Önnek.

Pénteken, amikor János felébred, csend van a teremben. A férfi az ablak mellett most nem beszél.

Nemsokára megérkezik a nővér.

- Mi történt a szobatársammal? - kérdezi tőle János.

- Ma reggel hazament - válaszolja a nővér.

János elszomorodik, amikor ezt hallja. Kivel fog beszélgetni ezután? Ki fogja elmesélni neki, mi történik odakint?

Néhány perc múlva az orvos lép a szobába. A nővér bal oldalról segíti Jánost, az orvos jobbról. János furcsán érzi magát.

- Szeretnék kinézni az ablakon - mondja az orvosnak. - Szeretném látni a parkot.

- Milyen parkot? - kérdezi az.

- Azt, amelyik itt van a kórház előtt - válaszolja János. - Amelyikre odalátni az ablakból. A szobatársam rengeteget mesélt róla. Szeretném végre látni.

Az orvos a fejét csóválja.

János lassan odamegy az ablakhoz. Kinéz. Gyönyörű park helyett egy nagy szürke falat lát.

- Nincs itt semmilyen park - mondja az orvos. - S ha volna is, a szobatársa biztosan nem látta volna, mert vak.

János hallgat. Az ablakot nézi, meg a "parkot". Mosolyog.

- Jó itt, a kórházban - mondja az orvosnak. - Napról napra jobban érzem magam.